

Sygn. akt II Ca 307/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Teresa Kołbuc**

Sędziowie: **SO Elżbieta Ciesielska**

SO Marek Boniecki (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w J.**

przeciwko **G. B. i T. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. I C 11/12

1. oddała apelację powoda w przedmiocie żądania zasądzenia dodatkowej kwoty 606,25 złotych i odrzuca jego apelację w pozostałej części,
2. oddała apelację pozwanych co do punktu I (pierwszego) i III (trzeciego) zaskarżonego wyroku i odrzuca ich apelację w pozostałej części,
3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 307/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 maja 2011 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w J. zażądała zasądzenia solidarnie na swoją rzecz od M. W., G. B. i T. B. kwoty 2518,75 zł z ustawowymi odsetkami tytułem należności za dostarczoną do zajmowanego przez pozwanych lokalu wodę w okresie od 21 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r.

Nakazem zapłaty z dnia 22 czerwca 2012 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Jędrzejowie zasądził od pozwanych na rzecz strony powodowej solidarnie kwotę 2518,75 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 25 maja 2011 r.

Pozwani G. B. i T. B. wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazano, że strona powodowa dokonała pomiaru zużycia wody w sposób nieprawidłowy.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2012 r. Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od pozwanych T. B. i G. B. solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 1557,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2011 r. do dnia zapłaty, przy przyjęciu, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna również z M. W., co do którego nakaz zapłaty uprawomocnił się. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że G. B. i T. B. w okresie od 21 stycznia do 31 grudnia 2010 r. mieszkali w lokalu położonym w J. przy ul. (...). Zarząd tym lokalem sprawowała powodowa Spółdzielnia. W lokalu zamontowane były wodomierze wody ciepłej i zimnej. W dniu 21 stycznia 2010 r. w lokalu pozwanych wymieniono wodomierze, montując urządzenia o numerach (...) do wody zimnej i (...) do wody ciepłej. Stan wodomierzy na dzień 31 grudnia 2010 r. wynosił: zimna woda 74 m², ciepła woda 72 m². Wodomierz do wody zimnej nr (...) w działaniu wykazywał błędy pomiaru, które nie mieściły się w granicach błędów dopuszczalnych. Wodomierz do wody ciepłej nr (...) w działaniu także wykazywał błędy pomiaru. Te mieściły się jednak w granicach błędów dopuszczalnych.

Sąd Rejonowy przyjął za bezsporne, że pozwani co do zasady byli zobowiązani do uiszczenia opłaty za użytą wodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w J., która prowadziła zarząd przedmiotowym lokalem. Sporna pozostawała jedynie wysokość zapłaty. Sąd wskazał, iż nie było powodu, aby dyskredytować wartość odczytu poboru wody wodomierza wody ciepłej, w związku z czym ustalona wartość zużycia była podstawą do obliczeń wartości zobowiązania. Z uwagi na wadę wodomierza do wody zimnej wyliczenia wartości zobowiązania należało dokonać na podstawie innych kryteriów niż podany odczyt. W ocenie Sądu zastosowanie w tym zakresie powinien znaleźć przepis § 12 pkt 3 obowiązującego w tym okresie regulaminu rozliczeń za wodę i odprowadzania ścieków w przypadku stwierdzenia awarii wodomierza lub zerwania plomby nie z winy użytkownika i zgłoszenia tego do Spółdzielni, zużycie wody w danym okresie rozliczeniowym naliczane zostanie według średniego zużycia z trzech ostatnich okresów rozliczeniowych w danym lokalu, nie dłużej niż przez jeden okres rozliczeniowy, a następne okresy rozliczeniowe rozlicza się według ryczałtu. Sąd wskazał, iż wodomierz ciepłej wody wykazał zużycie 72 m². Należało jednak pamiętać, iż przez okres drugiego, trzeciego i czwartego kwartału do czynszu doliczana była miesięczna zaliczka, a niedopłata z tytułu czynszu została w zasadzie w całości uiszczona. Wartość zobowiązania za wodę ciepłą wyniosła zatem $(2728,98 - ((274,91/\text{zaliczka miesięczna drugi kwartał} / \times 3 \text{ miesiące}) + (117,60/\text{zaliczka miesięczna trzeci kwartał} / \times \text{miesiące}) + (110,17 / \text{zaliczka miesięczna czwarty kwartał} / \times 3 \text{ miesiące})) = 1220,94 \text{ zł}$. Za wodę zimną za pierwszy kwartał według średniego zużycia 35,74 zł i według ryczałtu 788,56 zł $(354,85 + 354,85 + 78,86)$. Razem 824,28 zł. W przypadku zimnej wody również przez okres drugiego, trzeciego i czwartego kwartału do czynszu doliczana była miesięczna zaliczka. Wartość zobowiązania za wodę zimną wyniosła zatem $(824,28 - ((97,63/\text{zaliczka miesięczna drugi kwartał} / \times 3 \text{ miesiące}) + (32,54/\text{zaliczka miesięczna trzeci kwartał} / + (32,54 / \text{zaliczka miesięczna czwarty kwartał} / \times 3 \text{ miesiące})) = 336,15 \text{ zł}$. Łącznie zobowiązanie pozwanych za wodę wyniosło $1557,09 \text{ zł} = (1220,94 + 336,15)$.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami zarówno powód, jak i pozwani.

Powód zaskarżył wyrok w całości, zarzucając: 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 6 w związku z ust. 1-2 ustawy z dnia 15 grudnia 2003 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. z 2003 r. Nr 119 poz. 1116 ze zm.), a także 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie solidarnie od pozwanych G. B. i T. B. kwoty 3125 zł odsetkami od dnia 25 maja 2011 r. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w J.. Ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Pozwani zaskarżyli wyrok w całości, zarzucając Sądowi pierwszej instancji nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania biegłego celem wyjaśnienia zaistniałych różnic i możliwych przyczyn ich powstania we wskazaniach

wodomierza do wody ciepłej z dnia demontażu i dnia ekspertyzy oraz przyjęcie sposobu wyliczenia należności w oparciu o ryczałt, co jest krzywdzące dla pozwanych.

Wskazując na powyższe, pozwani wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku lub skierowanie do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie jest zasadna w przedmiocie żądania zasądzenia dodatkowej kwoty 606,25 złotych, natomiast w pozostałej części jest niedopuszczalna.

Apelacja pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie co do punktu I i II zaskarżonego wyroku, natomiast w pozostałym zakresie jest niedopuszczalna.

Podmiotami uprawnionymi do wniesienia w postępowaniu cywilnym apelacji i zażalenia są strony i uczestnicy postępowania przed sądem pierwszej instancji, na rzecz których, przeciwko którym i z udziałem których toczyło się to postępowanie. Nie można jednakże przyjąć, iż samo uczestnictwo w procesie daje jej legitymację do wniesienia apelacji od każdego wyroku wydanego w tym procesie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie III CZP 36/09 o dopuszczalności środka zaskarżenia decyduje nie tylko legitymacja procesowa strony wnoszącej środek zaskarżenia, lecz również przesłanka interesu prawnego. Interes ten zachodzi w wypadku pokrzywdzenia (gravamen), polegającego w klasycznym ujęciu na niezgodności orzeczenia z żądaniem zgłoszonym w procesie przez stronę.

W rozpoznawanej sprawie powód zaskarżył wyrok w całości, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy uznał, iż pozwani zalegają z należną opłatą za zużytą wodę za okres od 21 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku i zasądził od nich na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w J.kwotę 1557,09 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 559,37 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrok zasądający opłatą za zużytą wodę za okres od 21 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku jako odpowiadający żądaniu powoda, zgłoszonemu w pozwie oraz ustnie na rozprawie, nie może zatem zostać potraktowany jako krzywdzący dla powoda i naruszający jego interes prawny. Za niedopuszczalne uznać należało także wystąpienie przez stronę powodową z żądaniem zasądzenia kwoty, która nie była objęta rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji. Powód nie dochodził bowiem ekwiwalentu pierwotnego przedmiotu sporu, ani nie rozszerzył żądania o dalsze okresy płatności, co uzasadniałoby zastosowanie art. 383 zd. drugie k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja powoda była bezzasadna.

Sąd Okręgowy za własne przyjął ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, które oparte zostały na szczegółowej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej z poszanowaniem reguł wskazanych przepisem art. 233 §1 k.p.c.

Za uzasadnione uznać należało stanowisko Sądu Rejonowego co do pokrycia części należności za wodę w formie pobieranych w czynszu zaliczek. Jak wynika bowiem z zestawienia wpłat należności czynszowych przedstawionych przez stronę powodową w październiku 2010 r. na poczet zaległości czynszowych wpłacona została kwota prawie 24 000 zł, która niemalże w całości pokryła istniejący dług, z kolei w grudniu 2010 r. wpłacona została z tego samego tytułu kwota 849,95 zł. Wbrew twierdzeniom powoda bez znaczenia jest okoliczność, że wpłaty te nie pochodziły od pozwanych, skoro zaliczone zostały na istniejące zadłużenie. Strona powodowa nie wykazała również, aby dokonywane wpłaty zaliczane były na poczet innych długów (art. 451 k.c.).

W tym stanie rzeczy należało na podst. art. 385 k.p.c. oddalić apelację strony powodowej co do kwoty 606,25 zł, natomiast w pozostałej części na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. odrzucić jako niedopuszczalną.

Również pozwani zaskarżyli wyrok w całości, choć interes prawny posiadali w zaskarżeniu jedynie tej części orzeczenia, w której Sąd pierwszej instancji zasądził od nich solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 1557,09 zł wraz z

odsetkami i kosztami procesu, tj. punktu I i III wyroku. Pozwani nie uznawali skierowanego przeciwko nim powództwa i wnosili o jego oddalenie. W konsekwencji nie posiadali interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku w części oddalającej powództwo, a zatem ich apelacja, jako niedopuszczalna w tej części podlegała odrzuceniu na mocy art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanych jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Dyrektor Okręgowego (...)w Ł., który to urząd dokonywał sprawdzenia prawidłowości pomiarów wodomierzy w piśmie z dnia 6 lipca 2012 r. wyraźnie wskazał, że różnica między stanem wodomierza wody ciepłej między jego demontażem a badaniem nie powinna mieć wpływu na wnioski płynące z ekspertyzy. Istotne jest przy tym, że dokonana ekspertyza nie stwierdziła jakiegokolwiek ingerencji w mechanizm urządzenia. Zważywszy na powyższe oraz fakt, iż różnica powstała po demontażu wodomierza, dodatkowe przesłuchanie autora ekspertyzy uznać należało za zbędne.

Za nietrafny uznać należało również zarzut oparty na niezastosowaniu przez Sąd Rejonowy zapisu §9 pkt 1 i 2 Regulaminu rozliczeń za wodę obowiązującego w powodowej Spółdzielni. W ocenie Sądu Okręgowego w przypadku pozwanych nie wystąpiły przypadki szczególne wymienione w tym przepisie, albowiem sytuację uszkodzenia wodomierza nie z winy użytkownika lokalu w sposób autonomiczny regulował §12 pkt 3, który Sąd pierwszej instancji zastosował.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych w tym zakresie.

O kosztach postępowania apelacyjnego, mając na uwadze jego rezultat orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c.

SSO E. Ciesielska SSO T. Kołbuc SSO M. Boniecki

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanym.